

HONZA SLIVKA



LIKVIDÁTOR

LIKVIDĀTOR



HONZA SLIVKA

LIKVIDÁTOR

Copyright © Honza Slívka, 2023

Cover © Jiří Arbe Miňovský, 2023

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2023

ISBN 978-80-278-0129-9 (print)

ISBN 978-80-278-1325-4 (ePub)

ISBN 978-80-278-1326-1 (mobi)

ISBN 978-80-278-1327-8 (pdf)

Poděkování

Mým přátelům:

*Za oporu, kterou poskytují
Za inspiraci, již dodávají
Za žerty, které si ze mě tropí
Za podporu, jakou projevují*

Mé úžasné ženě:

*Věřím, že je jedinou svého druhu
Nemohu si přát víc*

Došla mi totiž přání.
Nikdy si nenechte radit od zlaté rybky.

Cesta

Malá ruka přihodila do ohně několik klacků. Díky tomu, že byly sušeny v okolí plamenů, vzplály téměř okamžitě. Světla přibylo a temná noc ustoupila. Přes oči mi sklouzl pramen vlasů od toho, jak tvář poskočila zábleskem nevole. Chápu, že kluk má rád oheň. Každé dítě to tak cítí. Noc přinesla chlad a tak ho chtěl zahnat. Báł se temného lesa kolem. Světlo mu dodávalo pocit jistoty, neboť ve světle se bubáci schovávají hůř. Jenže já věděl svoje. Nestvůry ve dne mohou být horší než ty, které si libují ve svitu měsíce. Proč si prostě nehrál se žhavými uhlíky, nepřisedl blíž a neusnul? Bylo by to daleko bezpečnější, než založit požár, který každý uvidí i z kilometrové dálky. Možná ale jen přeháním.

Ohniště jsem udělal v dost hlubokém dolíku, aby na něj nebylo z okolí vidět. Jenže právě opatrnost v takových věcech mi už několikrát zachránila život. Chvíli jsem přemýšlel, jestli nemám začít ládovat náboje. Spánek nepřicházel a nebylo co na práci. Bohužel nevidím potmě tak dobře. Musel bych k plamenům a udělat tím ze sebe cíl. Navíc prázdným nábojnicím se

zabudovanou výbušnou částí nedělá teplo ohně zrovna dobře. Riskovat jejich explozi do obličeje se mi moc nechtělo. Na druhou stranu, docházely i samotné kulky. Ne že by se jednalo o jednoduchou olověnou, titanovou či ocelovou složku, takových věcí mám vždycky dost. Jsou drahé a nepříliš užitečné, aspoň proti tomu, co běžně lovím. Většinou si tyhle náboje koupím už hotové, není důvod je samostatně kompletovat po lesích. Chybělo mi však mé speciální střelivo používané do brokovnice, lovecké pušky, velkého osmiranného revolveru i k úpravě granátů. Jde o věci, které by nikdo jiný neoznačil za kulky. Ale to jen proto, že prostí lidé nemají ani zdání o jejich účinnosti. Napadlo mě jít hledat bylinky, jenže kluk by se tu sám bál. Musí nejprve usnout. Určitě ho oslabí ztráta krve. Ani nevím, proč mě to napadlo. Občas mě sice dokázal přímo zázračně vytočit, ale teď mi šlo o něco praktičtějšího, než jsou běžné úvahy o jeho zastřelení.

* * *

Rozmýšlení mi netrvalo ani okamžik. Přestal jsem se opírat o velkou pneumatiku svého džípu. Kluk otočil hlavu. Zaslechl zašvelení látky při pohybu. Čekal, co budu dělat. Přetáhl

jsem karimatku vedle té jeho u ohně. Příval tepla udělal dobře bolavým svalům, ale v hlavě mi naopak blikala červená kontrolka, oznamující, že každý, kdo by se přiblížil, mě snadno může odstřelit. Ignoroval jsem ji s veškerým sebezapřením. Dětské oči ze mě sklouzly, až když jsem jim upřený pohled vrátil.

„Tak co, Klikáři? Jak je?“

Nervózně zatukal pokrčenýma nohama do země. „Už můžu mluvit?“ zeptal se opatrně. Předtím, než jsme se utábořili na noc, mi lezl na nervy svými všetečnými otázkami. Řekl jsem mu, ať zmlkne, nebo ho někde vysadím a pojedu dál. Úplně mi to vypadlo.

„Jasně že můžeš. Promiň, že jsem předtím tak vyjel. Mám rád ticho. Jsem na něj zvyklý.“

„Aha,“ kontroval dětsky. „Mám trochu hlad.“ Obrátil ke mně své velké oči.

Poslušně jsem mu přinesl pár starých sucharů s plátkem uzeného. Vodu v lahvi měl už u sebe. Zuřivě se do jídla zakousl. Zapomínám, že děti musí jíst častěji než já. Docela mě udivil, jak dlouho to vydržel. Ale co bych čekal. Lidé na vesnicích v divočině nemají jídla zrovna přebytek, musel být na hlad zvyklý.

„Nemusíš čekat, až ti něco dám. Jídlo je nás obou. Ber si ho kdykoliv, ale dej pozor, ať mi přitom nesaháš na zbraně.“

S plnou pusou přikývl. Jsme spolu teprve chvíli a pořád má ze mě trochu strach. Přitáhl jsem si na klín svou brokovnici. Nevím, jak se před apokalypsou jmenovala, na sobě to vyražené nemá. Navíc ji od původního modelu odlišilo pár změn, které jsem na ní během let provedl. Například pažba. Původně z nějakého tvrzeného plastu, armovaného ocelovými výztuhami uvnitř. Ty jediné vydržely i potom, co pažbu převálcoval tank. Zbrojír je na mou žádost využil k upevnění dřevěného špalku. Ten jsem si postupně upravoval, dokud nevznikla nová, plně vyhovující pažba. Pak tu byla pumpovací část, vpředu dole. Zkrátil jsem ji a vyměnil šroubky. Neskřípala teď prsty a šla trochu víc ztuha, což mi přesně vyhovovalo. Doplňkový sortiment, jako složitější mířidla a neidentifikovatelný držák, jsem rovnou vyhodil. Všechny úpravy za to stály. Kovová roura nahoře měla totiž úžasný průměr a předimenzovanou šířku stěn. V případě nouze mohla brokovnice sloužit jako kyj a nedošla přitom k úhoně. Navíc jí bylo úplně jedno, jestli střílí jemné broky, sekanou ocel nebo střepiny stlučené do kompaktního celku.

Klikař upřel kukadla na pušku. Jako každé dítě, i jeho velké kvéry přitahují. Prvním pravidlem se stalo, že na ně nesmí sahat. Jen jednou mohl za odměnu vystřelit obyčejnou pistolí,

abych ukojil jeho zvědavost a nenechavé prstíky. Bohužel zasáhl v lese cíl, o který jsem vsutku nestál. Pár dní už od té nešťastné rány uplynulo. Stejně mi ale pořád nešlo do hlavy, jak to dokázal. Asi od té doby mu říkám Klikář už neustále. Občas Klička, protože je malý.

* * *

„Víš, proč mám na tak nové zbrani dřevěnou pažbu?“ zeptal jsem se ho.

Zakroutil hlavou, až mu od úst odlétly drobky ze sucharů. Musím uznat, že i tuhé uzené maso rval na kousky hezky. Měl dobré zuby. V dnešní době si toho člověk musí vážit.

„Dřevo v sobě obsahuje sílu. Tahle pažba bývala součástí dubu. Silného stromu starého více než tři stovky let. Chránil velké stavení před pohledem nežádoucích očí. V létě stínil a v zimě rozpouštěl sněh. Držel na uzdě prudký vítr i přívalový déšť. Poskytoval domov ptákům, veverkám nebo kočkám. Pokud bych zašel v myšlenkách dál, mohu říci, že tento strom byl jako sama země. Nezdolný svědek běhu světa. Silný jako skála. Jednoho dne byl dům u stromu napaden potulnými lapky, kteří všechny zabili. Utekla pouze mladá žena. Vylezla právě na tento dub a sledovala, co násilníci dělají jejím

bližním. Nemohla jim pomoci, věřila jen v to, že ji strom ochrání. Že ji v jeho koruně zabijáci neuvidí a nebudou jí moci provést to, co ostatním. Vložila do toho všechnu svou víru. Později ty nestvůry zapálily i samotný dům, než odjely pryč. Dívka přežila a utekla do nejbližší vesnice. Bohužel, strom stál moc blízko požáru a oheň ho zabil. Já našel ještě zdravé dřevo, ze kterého šlo něco vyrobit. Tak jsem tuhle pažbu získal. Díky Moci, jakou dřevo obsahuje, je moje zbraň daleko silnější. Kulky, které vystřelí, mají mnohem větší účinek. Pažba se nikdy nezlomí a tlumí zpětné rázy do ramene.“

* * *

Chlapec pozorně naslouchal mým slovům, jako kdybych mu vyprávěl pohádku před spaním.

„Navíc dělám jednu věc, která brokovnici činí ještě nebezpečnější. Víš co?“

„Ne,“ vyhrkl napjatě. Upoutal jsem jeho pozornost dokonale.

„Pozorně si prohlédni to dřevo. Víš, proč je černé?“

Vteřinku přemýšlel. „Od ohně?“

Celkem dobrá dedukce.

„Ne,“ kroutil jsem tajemně hlavou. „Potírám ji vlastní krví.“

V němém úžasu vyvalil oči. Sledoval, jak vytahuji z pouzdra na noze malý nůž. Tenká čepel je ostrá jako břitva. Jedovatá špička srovnatelná s jehlou. Vyhrnul jsem si rukáv na levé ruce, našel jizvu pokrytou strupy a hned vedle se řízl. Nijak dlouze ani hluboce. Přesto chlapec nakrčil soucitně oči. Bylo v nich i něco, jež mě řadilo do kategorie bláznů.

„Víš, proč to dělám?“ zeptal jsem se, zatímco paže otírala jednotlivé kapky krve o pažbu. Klička zakroutil hlavou. „Krev není voda, chlapče. Má v sobě velikou sílu a Moc. Znamená život, nebo smrt. Můžeme do ní vložit svou vůli. Tím, jak dobrovolně obětuji krev pro svou zbraň, věřím, že ji posílím. Každá kapička dělá z pušky ještě nebezpečnější nástroj, neboť do ní vkládám něco ze svého já. Víru, vůli, tužby, strach, sílu. Říkejme tomu jakkoliv. Faktem zůstává, že všechno, co jsem dokázal a co umím, mám ve své krvi. Víš, čím krev je mocnější než moje?“

„Někoho většího?“ vystřelil od boku.

Dával jsem pozor, abych potřel pažbu ze všech stran. Stačilo to. Vytáhl jsem z kapsy pruh látky a převázal naříznuté předloktí. Nemohu si dovolit ztratit příliš mnoho krve, zítra přijedeme do města. Klička byl uchvácen mým povídáním. Zapomněl na říznutí i mé zaškatulkování mezi blázny.

„Ne, hlupáčku. Ta tvoje.“

„Moje?“ překvapeně si ukázal na hrud’.

Vážně jsem mu přikývl, abych ukázal, že opravdu nežertuji. „Možná ne silnější v pravém slova smyslu. Obsahuje Moc v úplně jiné formě, než je ta moje.“ Teď byl nejzvědavější. „Krev jsme my, je naší podstatou, stejně jako myšlení. Z kapky krve můžeš vytvořit člověka znovu, i kdyby zemřel. Dnes už to nikdo neumí, ale dříve lidstvo běžně experimentovalo s takovými zázraky. Samozřejmě to neměli dokonale vycyтанé, ale všichni věděli, že to jde. Nosím v sobě víru v jisté věci. Nesu si s sebou i vykonané činy. A stejně tak bohužel i spáchané zločiny nebo chyby, kterých jsem se dopustil. Tohle všechno vkládám do zbraně, každou kapkou krve. S tebou je to jiné. Věříš mi?“

Tentokrát zaváhal. Nejspíš odhadl, kam celým vyprávěním mířím. „Jo,“ kníkl tiše.

„Viděl jsi, co dokážu. Věříš, že zvládnou zabít nestvůry? Ochránit tě před nimi?“

„Jo.“

Aspoň že v tomhle měl větší jistotu. Trochu by se mě dotklo, kdyby ne. „Tak právě v krvi máš tuhle svou víru. Věříš ve mně, nebo mým zbráním. K tomu všemu jsi nevinné dítě. Děti symbolizují to nejsilnější: mládí, nevinnost, nový život... bezmeznou víru. Proto můžete zlu ublížit

nejvíc. Nebo s vaší pomocí dokáže získat největší sílu.“ Co mu budu povídat, že i tento fakt je daný, historií přetrvávající vírou lidstva. Když všichni věří, že jsou děti nevinnost, síla a čistota, pak tím opravdu jsou. „Kdybys to dokázal, nechal se říznout a potřel svou krví pušku, věřil bys mně, zbrani i tomu, že to pomůže, opravdu bys tím udělal tuhle brokovnici daleko silnější.“
Nereagoval.

* * *

Kul jsem železo, dokud bylo žhavé. „Co myslíš? Chtěl bys to udělat?“ Schválně jsem formuloval otázku. Kdybych se zeptal, jestli to udělá pro mě, už bych byl žadatel. Takhle dostal poučení. Mohl se svobodně rozhodnout, jestli chce nebo nechce. Ne zda vyhoví, či nevyhoví mému požadavku. Drobný rozdíl, ale v některých případech podstatný.

Zhluboka si povzdechl. Jeho výraz v sobě nesl provinění spolu s odevzdáním. Nakonec smutně zakroutil hlavou. Přikrčil se, jako bych ho za to měl praštit nebo zahnat.

S úsměvem jsem dítěti rozcuchal vlasy, které mu už lezly do očí a byly mastné. Potřeboval by je umýt a ostříhat. „Nevadí. Kdybys někdy chtěl, stačí říct, jo?“

Přikývl už daleko veseleji.

* * *

Odnesl jsem karimatku k vozu, mimo dosah největšího světla z ohně. Klikář dojedl svou večeri. „Pojď spát,“ řekl jsem a kývl k autu. Ten kluk má štěstí. Je tak malý, že se pohodlně vyspí na zadních sedadlech. Kvůli němu jsem to tam přeskládal, aby nemusel ležet venku. Bohužel, teď byl problém něco rychle vytáhnout. Co bych ale neudělal pro malého kluka – sirotka, který ani sám nevěděl, kolik mu je let. Já děti nikdy neměl. Proto jsou mé znalosti v této oblasti malé. Určitě mu bylo víc než pět, ale méně než deset. V hlavě jsem si udělal malou poznámku. Věci ráno porovnat. Ve městě musí být všechno tip top. A když už na to myslím, možná bych se také měl nechat ostříhat.

Chlapec přesunul do auta sebe i své věci. K dobru mu musím přičíst, že nic nezapomněl. Pořádek respektuji. Předtím se vyčůral a já uklidil karimatku, kterou mi podal. Tu nedokázal nikdy smotat do tak malé ruličky jako já. Na to ještě nemá sílu. Ve voze leží na nejměkčích batozích a karimatka by byla zbytečná.

* * *

Dva štouchance nohou rozvalily klacky v ohni. Plameny klesly zpět k minimu. Spokojeně jsem počkal, až se kluk zachumlá do toho nejpohodlnějšího spacáku. Mně zůstal ten druhý, původně záložní, ale už byl slabý a starý. Na zimu si musím obstarat něco lepšího. Docela jsem se těšil, až budeme v civilizaci. Na pořádnou postel.

Chlapec položil hlavu na malý polštářek. Jeho úsměv mi stojí za jisté nepohodlí.

„Budu chodit kolem a hledat bylinky, které najdeš jen ve tmě,“ řekl jsem tiše. „Takže kdybys mě neviděl, neboj se. Brzy přijdu zpět.“

Zklamaně nakrčil rty, ale pak hrál statečného.

„Zamačkal jsi všechny zámky?“

Přikývl.

„Tak nezapomeň i na tyhle dveře.“

„Dobře.“

„Dobrou noc.“

„Dobrou, Same.“

Dveře tiše cvakly. Vzápětí zajel i zámek. Kluk byl rychlý.

* * *

Přehodil jsem si přes rameno prázdnou mošnu, do pravé ruky vzal brokovnici a vyrazil vzhůru na blízkou louku. Lehkým pohlazením jsem se ujistil, že pistole na levém boku sedí v pouzdru

dobře. Meč evropského typu neodkládám za dne skoro nikdy. Je vytvořen moderními, předapokalyptickými metodami, ale podle středověké předlohy.

Malý palouk vypadal stejně, jako když jsme přes něj zajeli do lesa. Dostal jsem se k němu rychle, nechtělo se mi tady v divočině a potmě nechávat kluka dlouho bez dozoru. Měsíční světlo odhalilo rostliny, s jejichž hledáním bych měl za dne problémy. Trsy zdánlivě obyčejné trávy, jejíž každé stéblo mělo stříbřitý konec. Pak tu byly zelené kvítky, lehounce zářící svým vnitřním světlem. Za dne by je člověk nerozeznal od trojlístku s podivným poupátkem uprostřed. Také se tu nacházely bílé okvětní lístky na keříčku planých růží. Pár z nich jako kdyby obsahovalo rudý nádech. Trny na hustém keři člověka chytaly téměř samy od sebe. Jejich hroty se pyšnily modrým odstínem. Byly tvrdé a jejich otrhávání těžké i v rukavicích, nezbytných pro ochranu. Nevyhýbal jsem se ani některým známým rostlinám s dobrou či špatnou pověstí.

Nakonec mi do oka padl tenký hustý břechtan, který ovíjel trnitý strom. Byl mladý a určitě silný, ale přesto ho ten slabý břechtan dokázal zadusit. V tomhle tkví ta síla. Kolektivní vědomí lidstva. Současné i předapokalyptické. Všichni

vědí, že břechťan dokáže udusit strom. Vědí, jak drží a jakou má sílu. Tohle vědomí a víru chci vylouhovat do svých nábojů. Světoznámá pravda, že rulík zlomocný je jedovatý, dělá jeho jed silnějším. Proto vás zabije již první sousto. Oleandry mají lidé za hezké kytky. Většina už ale neví, že i ony jsou jedovaté. Způsobují průjmy, horečku, závratě a srdeční arytmii. Jenže aby mě zabily, musel bych jich sníst daleko víc, protože ztrácí sílu právě nedostatkem správné víry.

* * *

Brzy jsem skončil. Celý sběr mi trval možná půl druhé hodiny, když tu náhle přišla. Byla kus ode mě. Nevím, jak jsem si jí mohl nevšimnout dřív. Dívka v krátkých šatech světle modré barvy. Běžela přímo proti mně. Tvář staženou úzkostí, na těle škrábance od toho, jak se prodírala nějakým křovím. Vlasy rozházené, špinavá po častém padání do bláta. Strašně se něčeho bála. Nestihl jsem udělat vůbec nic, byla moc blízko. Jenže ve chvíli, kdy mě měla zákonitě srazit k zemi, prostě zmizela. Rozplynula se ve slabém oparu mlhy. Nezačala po sobě žádné stopy ani slehlou trávu v místech, kterými předtím běžela.

Brokovnice mi vylétla do ruky. Zmateně jsem zatřásl hlavou. Něco si zahrávalo s mým podvědomím. Musel to být nějaký duch. Na této louce se něco stalo. Přetrvávala zde zlá vzpomínka, možná dokonce neklidná duše. Zajímalo by mě, co se té dívce mohlo stát. Nechtěl jsem zbytečně riskovat. Duchové mohou být nebezpeční. Zahrávání si s podvědomím není nikdy zdravé. Zvědavost ale stejně nakonec zvítězila. Jsem už prostě takový.

* * *

Vytěsnit zlý pocit z halucinace mi dalo dost práce. Začal jsem opakovat v hlavě jedinou myšlenku: Kde jsi? Přitom jsem prohledával okolí očima, každý strom, zákoutí, dolík. Nic. Takže horší přístup. Obtížnější i nebezpečnější v tom, že musím zavřít oči. Levou rukou jsem sáhl do kapsy a ve svazku amuletů mé prsty našly celkem rychle ten, který měly. Znáám všechny podle tvaru. Navíc se nabízejí samy dle potřeby, v čemž tkví část jejich Moci. Nyní musím zklidnit srdce. Zavřít oči. Zhluboka dýchat. Nevnímat zvuky přírody. Uzavřít se vnějším vlivům. Promítnout obraz celého paloučku v mysli. Nic. Otočka na místě. Ještě trochu. Jako by mi pronikla tlumená záře skrze oční víčka. Absolutní

soustředění. Bylo to tam. Světlo. Ne bílé, ale jakoby černočervené. Vydal jsem se mu vstříc. Dvacet metrů se zavřenýma očima. Dvakrát stěží vyrovnaný pád. V duchu jsem proklínal vlastní zvědavost i hloupé terénní nerovnosti.

* * *

Konečně jsem stál u cíle. Mezi špičkami nohou mi ležel dotýčný předmět. Věc, která s sebou nesla zlé vzpomínky. Tak špatné, že mi je dokázala vsunout do mysli v podobě halucinace. Otevřel jsem oči. Nic tam nebylo. To mě nicméně neodradilo. Vytáhnul jsem prsty z kapsy, poklekl a odložil brokovnici. Rukama jsem prohledával trávu. Nakonec nezbylo než s obtížemi, pomocí nože, vytrhnout dva tlusté drny. Pod nimi to leželo pevně spojené s hlinou, díky dlouhé době, jež měla příroda na přijetí cizího předmětu. V rukavicích jsem vše očistil a prohlížel si zlomené brýle bez jednoho skla. Beze sporu dámské, dioptrické. Nejsm nadaný žádnou mimořádnou vnímavostí jako mnoho jiných lidí, ale i tak jsem měl pocit, jako bych držel nějaký výkal. Pud sebezáchovy mě nutil brýle zahodit, zničit a už na ně nikdy nevzpomínat. Umýt ruce, přestože na nich mám rukavice. Avšak zvědavost opět přemohla mou opatrnost

i přirozené instinkty. Sundal jsem si ochranu z levé ruky a holou dlaň přiložil na zničené brýle shora. Zase zavřít oči. Vyčistit hlavu. Soustředit veškerou pozornost ke zlému předmětu. Rozeznávat vycházející vibrace. Nejde o nic příjemného. Jako kdyby vám do mozku pomalu vnikal jed. V těchto věcech opravdu nejsem nijak speciální, avšak síla zloby byla dostatečně velká, abych i já zvládl rozšířovat pravou podstatu.

* * *

Jednalo se o souhrn několika věcí. Neznámá dívka brýle někde zapoměla. Vrátila se pro ně, jenže díky tomu si jí kdosi všiml. Předpokládám, že nějaký muž. Nebo spíš více mužů. Zaujala je, v brýlích se jim moc líbila. Pronásledování začalo. Chtěla utéct a potají vyklouznout z města či vesnice. Bohužel ji poznali zase díky brýlím, které zahlédli. Šli za ní. Naháněli dívku jako lovci zvěř. Brýle sklouzly. Ztratila je. Bez nich neviděla příliš dobře. Narazila do větví, které ji zranily. Byla chycena a zemřela po dlouho trvajícím utrpení. Všechna ta bolest, bezmoc i vztek. Emoce zůstaly uvězněny v těchto brýlích spolu s nadšením násilníků. Určitě jich bylo víc. Už jsem to jasně cítil. Brýlím i oni

přisoudili zásluhy. Naplnili je radostí z odpor-
ných činů, jichž se dopustili. Zhnuseně jsem od-
dálil ruku, obalil brýle kapesníkem a oblékl si
rukavici. Tento ztracený předmět obsahoval
slušnou Moc, byť sebevíc zkaženou. Vzal jsem
je s sebou.

* * *

U auta bylo vše v pořádku. Kluk spal uvnitř
a ani nefňukal kvůli nočním můrám, i když
jsem věděl, že je má. Chvilku jsem ho pozorova-
val, než jsem se pustil do práce. Části rostlin
určené k výrobě munice zůstaly v samostatné
kapse mé brašny. Zbytek jsem rozdrtil v mis-
ce. Pak jsem vyndal upilovanou, dvourannou
brokovnici. Dříve jí říkali dvojka či lupara, ale
tyto staré názvy vzaly za své již před dlou-
hou dobou. Proč se je učit, když nic jako zbroj-
ní průkaz neexistuje? Její dřevěná pažba byla
vyrobena z jiného stromu než ta u dlouhé bro-
kovnice. Dřevo má nazelenalý nádech a celko-
vě působí spíše flekatě.

Pažbu jsem pečlivě potřel drtí z nasbíraných
rostlin. Zbývalo uklidit zbraň, umýt si ruce vo-
dou z lahve a brýle uložit ke stromu, dál od
vozu. Nepotřebuji, aby měl kluk ještě horší noč-
ní můry, než má teď.

Znaveně jsem ulehl vedle auta. Dnes v noci pršet nebude, tím jsem si byl jistý. Nebe zůstávalo stále jasné, mohu si tedy dovolit usnout i tady v divočině. Probudí mě každý podezřelý zvuk.

Spánek přišel brzy, noční můry až později. Stejně jako u Klikáře.

* * *

Naše společné cestování trvá pouze devět dní. Kvůli tomu jsem si asi ještě nezvykl na jeho spánkové projevy. Na druhou stranu vím, že i já dokážu ze spaní pár lidí vyděsit. Dneska mi jeho výkřik možná i zachránil život. Musel opět prožívat zánik vlastní vesnice, to řve vždycky nejvíc. Slabší kňourání už automaticky ignoruji. Tělo se kvůli němu odmítá probouzet. Opravdový výkřik však udělá divy. Prudce se vymrštím na nohy, přitom stihnu chytit brokovnici vedle sebe a zaujmout pozici, připraven na všechno. Hlavní mířím tam, kam jdou oči. Dnešní časně ráno jsem však skončil u chycení zbraně, zazmítáním vrškem těla, chabým pokusem osvobodit levačku a opětovným pádem na karimatku. Málem bych si v tom strachu z nedostatku pohybu ustřelil vlastní nohu. Možná nebude úplně nejchytřejší dávat prst na spoušť

ve chvíli, kdy zbraň chytím. Naštěstí šla rána o pár čísel mimo. Cuklo mi to pravou nohou a už byla volná.

* * *

Konečně se mé oči i mozek zorientovaly. Levou ruku a spodní část těla mi obtáčelo něco jako zelené liány, evokující chapadla nestvůry. Držely setsakramentsky pevně. S mým probuzením jako by se sevřely ještě silněji a levé končetiny mi začínaly modrat. Pravé byly volné, protože můj náhodný výstřel šel přímo do jednoho z chapadel. Zvuky z vozu mi prozradily, že kluk je také vzhůru. Tiskl svou tvář na zamlžené okno.

„Zůstaň uvnitř!“ rozkázal jsem a k tomu tišeji sprostě zaklel. Zelené liány byly na více místech. Některé obtáčely podvozek džípu, nárazník i kovovou mříž s navijákem vpředu. Jiné směřovaly ke mně. Jedna silnější mi ležela pár čísel od pravé ruky. Teď jako kdyby zrychlila a já vlastníma očima spatřil její pomalé prodlužování. Být to o pár minut později, už bych se sám nevyprostil. Nyní bylo času dost, ti zelení hadi nejsou totiž vůbec rychlí. Na poslední chvíli jsem přemohl strach, netřeba plýtvat další cenné náboje. Od pasu jsem s lehkými obtížemi vytáhl dlouhý nůž, který vzhledem

připomíná spíš mačetu. První dva seký mi prozradily, že pružná přírodní lana je na povrchu tužší, zatímco uvnitř úplně měkká. Osm ran a mohl jsem vstát.

* * *

Několik klidných sekund pozorování mi odhalilo probíhající změnu. Chapadla už nesměřovala ke mně. Couvala zpět. Dokonce i od vozu, který neochotně pouštěla. Klikář vše pořád sledoval. Nebylo třeba, aby se mi motal pod nohama. Nejprve musím zjistit, komu patří ty zelené prstíčky. To nebylo složité. Mířily ke stromu, který můj lidský mozek včera označil za vrbu. Chyba. Kmen vysoký čtyři metry. Z něj trčela rovná bidla plná listů, jenže trochu rozdílných, než by měla vrba mít. Navíc se prasklina po celé výšce kmene během noci rozevřela jako nějaká hladová ústa. Na lepkavé hmotě uvnitř už uvízli první, drobní tvorové, hmyz i nějaký ptáček. Liány vyrůstaly právě z okrajů této praskliny. Z obyčejných děr v kůře, které jako by tam udělalo nějaké zvíře. Dokonalé krytí. Perfektní zabiják. Nijak zvlášť rychlý ani nebezpečný pro někoho, kdo dává pozor. Zato ta neskutečná síla v úzkých výhoncích. Nenechá vás na pochybách, kdo má výhodu, když dojde

k zachycení kořisti. Spící tvor pak nemá šanci, nebo aspoň většina druhů ne. Obmotá je tak nenápadně, že ve chvíli, kdy se oběť probudí, nemůže dělat už vůbec nic. Zvířata bez přirozených zbraní jsou úplně na odpis. Ta s velkými čelistmi či drápy mají aspoň malou naději, pokud se probudí včas.

* * *

Blíž jak na deset metrů jsem si ke stromu netroufl. V této vzdálenosti uřadila mačeta všechna chapadla do jednoho. Vražedný strom stojí v zemi nikoho, nepatří mezi mé problémy. Nemá cenu na něj plýtvat drahou municí či výbušninami ani riskovat přílišné přiblížení. Pokud však někomu zachráním život těmi pár seky, udělám to. Tyto ďábelské výtvary většinou dobře regenerují a vsadil bych boty, že do pár týdnů budou výhonky stejné jako předtím. Jestli ne ještě delší. Ale poutníci, kteří by zde náhodou chtěli přespát v následujících dnech, budou mít štěstí, že mě Klikář probudil a strom přišel o pár desítek metrů chapadel. Ještě obejít auto, očistit ho od posledních kousků zeleně a kluk mohl ven. Bylo to na poslední chvíli. Potřeboval nutně čůrat. Ve spěchu činnost odbyl

hned u auta. Naštěstí jsem svojí stočenou kari-
matku zrovna vkládal do kufru.

Odemkl jsem všechny zámky a nechat tro-
chu vyvětrat zadýchaný prostor džípu. Po zaml-
žených sklech začaly okamžitě stékat kapičky
vody. Na pár sekund jsem se zarazil u posled-
ních dveří. Něco mi došlo. Ta zatracená kytka
mě dokázala vytáhnout ze spacáku. Sice roze-
pnutého, ale i tak mi ráno ležel u nohou a já
v něm vůbec nebyl. Musela si počínat neuvěři-
telně opatrně. Díky tomu jí operace zabrala ce-
lých šest hodin mého spánku. Vážně klika.

Ztracenému v myšlenkách mi utekla chlap-
cova otázka. Tázavé kývnutí odměnil povzdych-
nutím.

„Co to bylo? Ta..., ta věc,“ zeptal se třesoucím
hlasem. S magickou přírodou zřejmě ještě zku-
šenosti neměl.

Přešli jsme k ohni. Během pár chvil už zase
hořel. K snídani bude zbytek malé pečinky od
včerejšího oběda. Nouzí o jídlo netrpíme, vče-
ra jsem prostě jen neměl hlad. Nebo spíš chuť.
Uzené dojedl Klikař a na oschlé maso se mi sli-
ny zrovna nesbíhaly. Dnes dojedeme do měs-
ta a zásoby doplníme. Především si však dáme
něco dobrého.

* * *

Celou dobu příprav jsme mluvili.

„Je to masožravý strom. Vypadá normálně. Žije z vody, živin v půdě, slunce a oxidu uhličitého. Vyčkává, dokud v jeho blízkosti někdo neusne, ať už zvíře, nebo člověk. Ve spánku ho obtočí a přitáhne dovnitř kmene, kde stráví svou oběť.“

„Aha,“ kontroval jako vždycky. To „aha“ a „jo“ je prostě k nezaplacení. „Ještě jsem ho nikdy neviděl,“ dodal posléze a zvědavě obrátil pozornost k dotyčné vrbě. „Udělal to bůh?“ Nevím, jak dlouho mu budu muset vysvětlovat, že skoro za všechno nepřírozené mohou bohové.

„Ano, neřeknu ti však, který z nich. Bohů jsou stovky, nebo i tisíce. Kdo ví, kolik jich během let zemřelo. Možná se jich tu potloukají ještě statisíce. To už jsem ti ale říkal.“ Mávl jsem sám nad tím rukou. Nemělo cenu se opakovat. „Bohové přeměňují stromy už dlouho. Nejen vrby, ale i jiné. Existuje mnoho druhů. Nejsm na ně expert. Některé útočí takhle, jiné jsou rychlejší, jedovaté, uspávací a tak dále. Lákají svou kořist pomocí pachu, ovoce či světla. Někdy využívají i magičtější prostředky. Jednou jsem viděl švestku, která bleskově spoutala ostnatými větvemi každého, kdo se moc přiblížil. Omotala si ho kolem kmene, kde z něj pomalu vysávala život. Tyhle smrtící stromy mohou být ale

i hodně užitečné. Má to dva důvody. Zaprvé, vedlejší účinek při přeměně. Příroda miluje rovnováhu a takto reaguje na změny. Nebo jiný bůh chce uškodit tomu prvnímu, tak třeba vraždící strom získá mízu hojící zranění lépe než jakákoliv jiná mast. Mám pár takových.“ Vlastně je viděl po akci ve vesnici, i jak rychle mi zahojily rány. Za můj lékařský balíček by mnoho lidí dalo život, protože se jedná o ty nejúčinnější látky z magických stromů či tvorů. Většinou jsou na pokraji vyhubení, kladné vlastnosti tam totiž předčily ty záporné. A pak samozřejmě vítězí lidská povaha. Stromy jsou káceny dřív, než se rozmnoží a zvířata ulovena do posledního.

Pokračoval jsem ve výčtu možných přínosů od lesních zabijáků: „Další stromy mají plody chutnější než jiné. Paralytika určená obětím získají využití v lékařství. Dužina stromu může být jedlá. Prostě cokoli z toho, co lidem přijde vhod.“

„Paralytikum?“ vyslovil kluk s obtížemi až napotřetí a zároveň mě tím přerušil. Musím mu trochu pomoci se slušným vychováním.

„To je jed, který tě umrtví, aby ses nemohl bránit, ale stále žil,“ vysvětlil jsem ve zkratce. „Každopádně k těmto věcem dochází pouze výjimečně, vedlejším účinkem či zásahem přírody. Vliv jiného boha bude jistě častější. Stačí dát smrtící vrbě do chapadel mízu, která

vyhladí vrásky a lidé tyto stromy vyvraždí, aby vypadali stále mladí. Jeden bůh je tak oslaben. Změna na zabijáka si totiž vyžádala spoustu energie a nepřinesla kýžený výsledek, zatímco druhý bůh získá sílu díky tomu, že jeho akce měla pozitivní výsledek. Navíc ho dodání léčivé mízy stálo dozajista méně úsilí. Jak říkám, neznám všechny stromy. Proto ani nedokážu určit, zda má v sobě tahle vrba něco užitečného.“

Zpomalil jsem ve výkladu a chvíli přemýšlel. Proč vlastně ne? V masožravých stromech se orientuje víc lidí. Odsekl jsem kus z jednoho chapadla a uložil ho do plastového sáčku na vzorky. Ještě vytáhnout malý digitální fotoaparát, udělat dvě fotky stromu a zase to uklidit. Vše potřebné mám.

* * *

Klikař mě sledoval, zatímco sám otáčel s již dosti vyschlou pečínkou.

„Někdo jiný bude vědět, jestli je ta vrba k něčemu. Pokud ano, určitě ji bude chtít. Můžeme informaci o její poloze zpeněžit. Chápeš?“

„Jo, ale který bůh by udělal tenhle strom?“

Trhl jsem rameny. „To bych musel zjistit víc. Třeba jakým způsobem zabíjí a pojídá kořist. Pokud dotyčný trpí, stvořil vrbu nejspíš nějaký

bůh bolesti. Ti zaměřeni na utrpení jsou častější. Přežili první boje ve větším počtu. A mají výhodu, bolest je všude a vždy. Víc než ostatní věci. Každý z nich přijímá sílu jiným způsobem. Kdyby tu vrbu v minulosti nějakí lidé uctívali, šlo by o boha získávajícího sílu právě z tohoto – z obětování a podobných praktik. Což může být prakticky kdokoliv. Viděl jsem však, jak je uvnitř kmene chycený nějaký pták. Určitě nežije, takže hádám, že takovou vrbu stvořil některý z lesních bohů. Těch, které uctívají lidé milující přírodu. Našel jsem pár starých knih z dob před pádem civilizace. Tehdy bohové ještě neexistovali, ale tito lidé ano. Říkali jim Zelení. Původně to mysleli dobře, jenže ve větším počtu a s rostoucí mocí začali blbnout. Přeskládali své priority a přírodě spíše škodili.“

* * *

Klikař nad něčím zarputile přemýšlel. Přichystal jsem suchary a odřízl nám oběma kus masa. Vodu přinesl chlapec z džípu. „Ti lesní bohové jsou také zlí?“ zeptal se.

Tuto věc jsme už částečně probírali. Zřejmě ji tak docela nepochopil. Možná proto, že předtím se týkala konkrétních bohů v určitých situacích. Ještě ale netuším, zda chápe vlastní vznik

božstev. Zamyšleně jsem si ho prohlížel. Sklopil přede mnou zrak. Tušil, že přicházím s nějakým poučením nebo žádostí. Možná měl ale jen respekt k dospělému, což by jistě nebylo na škodu. Přišlo mi to jako lepší varianta, než že mě považuje za pitomce, který ho otravuje další přednáškou.

„Kličko, ty víš, jak to s bohy je? Jak vznikli? O co bojují a podobně?“

Pokýval hlavou, jako že ano. Počkal jsem, až polkne velké sousto a podal mu vodu na zapití, aby se neudusil. Zřejmě chtěl prokázat své znalosti a možná tím i uniknout mé přednášce. Konečně měl prázdná ústa. Na obranu jeho hltání jsem musel přiznat, že dnes jím stejným stylem. To jehněčí po několikáté ohřáté na ohni chutnalo jako podrážka a drhlo v krku. Moje vlastní zuby měly co dělat, aby ho rozkousaly.

„Dřív byl jenom jeden Bůh,“ začal s výkladem. „Pro hodný lidi v nebičku, až umřou. Pak žil ještě Ďábel. Ten se staral o špatný lidi v pekle. Jenomže lidi byli zlí. Tak jich měl Ďábel víc a byl silnější. Mohl tak zničit Boha a rozřezat ho na malý kousky. Z těch se pak stali malí bohové, některý špatný jako Ďábel, ale jiný hodný jako Bůh. Oni Ďábla taky rozřezali, aby jich bylo víc. Když byli Bůh i Ďábel zničeni, přišel ten konec světa. Tenkrát...“

Není divu, že bohové mohou využívat lidi a točit je jakým směrem chtějí. Tato idiotská povíadačka je podobná mnoha dalším příběhům vyprávěným po celém světě. Bohům lidská nevědomost pomáhá. Každý z nich pak může tvrdit, jak právě on je ten hodný. No jasně že potřebuji lidskou oběť. To ale pouze proto, abych vás ochránil před těmi zlými. Pojdte za mnou. Budte dobří. Obětujte ty zlé v bolestech a dodejte mi sílu. Stejně kecy pořád dokola. Nesnáším bohy.

* * *

Zhluboka jsem se nadechl. „Tak poslouchej, Kličko. A nepřerušuj mě...“ zvedl jsem mentorsky prst, když chtěl něco zklamaně namítnout. Asi že jsem patřičně neoceníl tu jeho pohádku. „Dřív opravdu existovali jen dva bohové. V každém náboženství i sektě jim říkali jinak. Jména Bůh a Satan jsou také dobrá. Nemůžeme říct, že by jeden byl dobrý nebo druhý zlý. Každý získával sílu z něčeho jiného. Jaký je rozdíl, jestli Ďábel nechá jednoho člověka zabít druhého ze vzteku, který ho posiluje? Nebo když Bůh povolí zavraždit nevěřícího člověka druhým kvůli víře, která dodává sílu jemu? Žádný rozdíl v tom není. Máš však pravdu, že spolu ti dva bojovali. Každý chtěl mít absolutní moc, porazit

toho druhého a změnit svět k obrazu svému. Stát se nejmocnější bytostí. Jenže i když počty lidí rostly, jejich síly zůstávaly vyrovnané. Proto ti dva usoudili, že když nemohou vyhrát ani uzavřít mír, potřebují nějakou posilu. Před tisíci lety už něco každý sám zkoušeli. Neuspěli. Bůh měl syna. Jeho stvoření ho stálo tolik sil, že Ďábel mohl zasáhnout a nechat čerstvého boha uvězněného v lidské podobě. Časem ho jeho služebníci zabili. Na oplátku byla Ďáblova dcera zničena, ještě jako novorozená ve své éterické formě. Lidé ji nestihli ani spatřit. Tentokrát měl být stvořen jen jeden nový bůh, z obou najednou. Na krátký okamžik spojili své síly k tomu, aby vytvořili potomka. Nového boha, který se sám podle svých vlastností a přesvědčení rozhodne, na kterou stranu se přidá. Jenže ani pro ně nešlo o nic snadného. Nemůžeš rozhodnout, z čeho začne dítě přijímat energii nebo jak moc silné bude. Mohli vyplýtvat velké množství energie a boha by stejně nestvořili. Obětovali tedy pouze trošku, čímž vznikl slabý bůh, který neměl cenu ani pro jednoho. A když to vypadalo, že se přikloní k Satanovi, Bůh ho rozdrtil pouhým lusknutím prstů. I tak to vyvolalo obří odezvu v našem světě.“

* * *

Vybavil jsem si starou učebnici historie, nalezenou v zarostlém vraku auta uprostřed lesů. „To bylo více než sto let před koncem světa. Lidé tu vlnu emocí a nový střet soupeřících stran vy eskalovali až do druhé světové války. Situace se však po pár letech uklidnila a vše bylo při starém. Dlouho spolu bohové jednali o novém pokusu. Nakonec souhlasili oba. Nic jiného jim ani nezbývalo. Zkusí vytvořit ještě jedno dítě. Silnější. Takové, které konečně rozhodne. Co tajili jeden před druhým, byly informace, které nasbírali při tvorbě prvního dítěte. Satan dal do pokusu o trochu více síly. Díky tomu byl potomek nakloněn na jeho stranu. Oba to věděli. Netušili však, jestli si toho všiml i ten druhý, proto se do nového pokusu opravdu opřeli. Bohužel celá věc se jim vymkla z rukou. Už nemohli zastavit to, co začali. Kdo přestane první, ten by jistě prohrál v následující válce, proto byli oba zničeni sebou samými. Ze spojených sil však nevznikl jen jeden nový bůh. Energie se rozdělila vlivem anihilace svých původních vlastníků. Došlo k jakési explozi. Malé kousky sil nabyly konkrétních podob, vznikly statisíce bohů. Každý z nich přijímal energii z něčeho jiného. Zároveň tu byly věci, které posilovaly všechny. Například víra. Ta dodává sílu každému. Dokonce i lidem. Někteří bohové přijímají

Moc díky bolesti. Můžeš ale cítit bolest z mučení, zlomeného srdce, nemoci nebo ztráty. I když může něco vypadat stejně, je mezi tím malý rozdíl. Stejně tak u lásky, zloby, násilí, přátelství a tak dále. Jsou bohové zaměřeni vícero směry. Jejich Moc však vždy souvisí s lidmi. Mohu ti klidně říci, že lesní bohové nejsou dobří, žádný z nich není. Proto nikdy v žádného z bohů nevěř. Nedávej mu svou duši, mozek ani tělo.“

Chlapec vypadal překvapeně. Zřejmě ho to vyvedlo z míry.

„Lesní bůh například využívá lidi, kteří milují stromy. Skupiny, jež tvrdí, že přírodu potřebujeme k životu a nemáme ji ničit. S čímž musím souhlasit. Jenže ti blázni ve jménu boha zničí třeba celé město proto, aby mohli na jeho místě vysázet sad. Vyvraždí děti kvůli zasetí semen do půdy tam, kde stával sirotčinec. Chápeš?“

Chlapec přikývl, ale já stejně pokračoval. Musel pochopit, v čem vězí háček.

„Bohové jsou sobečtí, jde jim výhradně o vlastní Moc. Je jedno, jak ji získají. Pokud v ně někdo uvěří a bude jednat tak, aby jim dodával energii způsobem, který je pro ně jedinečný, jsou spokojeni. Využijí lidi jakkoliv, aby se právě oni stali nejmocnějšími. Víš, že existují bohové štěstí? Určitě ano.“ Čekal jsem, dokud

znovu nepřikývne, a pak jsem pokračoval. „Jeden z nich vytvořil obrovskou obludu, dal do toho spoustu svých sil. Jiní ho pak málem zlikvidovali, ale dokázal to. Stvůra vždy přišla k městu, zničila nějakou budovu před ním, zabila pár lidí a zase odešla. Ostatní pocítili neuvěřitelný příval štěstí díky tomu, že přežili a obluda sama odešla. Bůh z každé takové akce získával mnoho Moci.“

Kluk pochopil. Bylo to na něm konečně vidět.

* * *

Začínal jsem uklízet věci. Zbytek pečínky zůstal opřený o strom. Těch pár soust už nikdo jíst nebude. Skoro mi bylo líto toho dravce, který maso vyčmuchará, pěkně si obrousí zoubky. Ještě sebrat rozbité brýle a dát je do kufru. Jen co chlapec předmět spatřil, nakrčil nespokojeně obočí, ale nic nedodal. Přišlo mi, jako by dokázal vnímat emoce obsažené v předmětech i na dálku.

„Už máš ty zuby vyčištěný?“ optal jsem se netrpělivě a sledoval, jak drží v levačce kartáček s pastou, které jsem mu předtím podal. Pořád nezačal. Že zrovna já musím nutit malé dítě k čištění zubů. Přitom viděl, jak to stíhám ještě před snídaní. Nezastávám názor čištění po každém jídle. Stačí ráno, občas i večer. Jenže

Klikař si je musí čistit každý večer a upřímně mě za to nesnáší. Dřív si nikdy chrup nečistil. Také ty jeho dětské zoubky podle toho vypadají, i když pár dní pulírování to výrazně zlepšilo. Znechuceně vymáčkl zbytečně tlustý pruh pasty na štětiny.

* * *

„Co se stalo s tou příšerou?“ nadhodil další otázku předtím, než strčil kartáček do úst. Mimochodem s takovým výrazem, jako bych mu místo pasty dal cyankáli. Prostě děti. Poučujete je o skutečném fungování světa a je zaujme příšera, nebo možná spíš fakt, jestli byla zabita. Přece jen už nějaké hrůzy viděl. Ne každému zdecimují vesničku oživlé mrtvoly. Na přibližně osmiletého kluka docela síla, tohle prostě není svět pro měkkoty.

„Příšera je mrtvá. U jednoho města se na ni připravili. Do domu, který musela zákonitě zničit, nachystali výbušniny, a ve chvíli, kdy začala stavení bořit, explodovalo i s ní. Později toho boha někdo zabil. Jeden Bohobijec. Využil právě tohoto oslabení.“

Chlapec tázavě vzhlédl. Ještě jsme spolu neprobírali smrt živého boha detailněji, ale už to ode mě několikrát slyšel.

„Ano. Bohové mohou být za určitých okolností zabiti. Existují lovci, kteří se právě na tohle specializují. Bohobijci. Mimo jiných příležitostí využívají hlavně těch, kdy se bohové chtějí stát skutečně živými bytostmi, takže si vytvoří tělo nebo nějaké využijí. Někdy třeba i jen nakrátko, což je stojí spoustu sil. Mohou vstoupit do člověka či do věci, které vdechnou život a tím se jejich energie a podstata usadí v uzavřené nádobě. Tehdy nastává jeden z případů, kdy mohou být zabiti lidskou rukou. Otázkou zůstává jediná věc. Když takový bůh zemře, co se děje se způsobem, jakým získával energii. V tomto existují dvě nejpravděpodobnější teorie. Já se přikláním k té druhé, ačkoliv většina lovců bohů zase k první. Podle nich už prostě tímto způsobem nemůže žádný bůh získat sílu. Druhá teorie říká, že když nějaký bůh zemře, například ten bůh štěstí, ostatní bohové štěstí přijímají energii ze širšího okruhu než předtím. Jako by každému z nich poskytl kousek ze sektoru vymezeného jen pro něj. Takže bůh, který přijímal štěstí ze shledání, získává tak trochu i z toho, že se těm, kteří se shledali, nic nestalo a oni přežili.“

Kluk tyto nuance příliš nechápal, ale já to už nechtěl rozvádět. Bohologie není snadná věda. I ti největší učenci a nejzkušenější lovci častokrát bádají ve tmě, vymýšlejí si nebo hádají.

Já vydávání úvah za pravdu v povaze nemám. Fakta rád nejprve ověřím v praxi.

* * *

Klikař skončil s dentální hygienou trochu brzy. Chtěl jsem vyrazit na cestu, tak nemělo smysl to nějak komentovat. Stačilo malé vnitřní předsevzetí, že večer ve městě ho donutím k pořádné ústní očištění. Při přednášce jsem přes sebe hodil starý plášť s kapucí. Kouká mi z ní pouze brada s krátkým, devítidenním vousem. Pokud tedy samozřejmě skloním hlavu, aby tomu tak bylo. Prozatím zůstala kapuce nenasazená.

„Potkal jsi někdy boha?“ zeptal se kluk najeďnou. Očekával jsem tuto otázku dřív.

„Boha potkáš, jen pokud máš smůlu, nebo to on sám chce. Většinou máš největší šanci, když v nějakého opravdu věříš. Cítí tvou víru a zjeví se ti, aby ji podpořil nebo vydal nějaké rozkazy. Jestliže se mu hodně zamlouváš, může obětovat část vlastních sil a obdarovat tě. To však učiní výhradně pro vlastní prospěch. Ví, že díky jeho Moci vykonáš věci, z nichž získá větší sílu, než jakou vynaložil na tvou přeměnu.“ Vteřinku jsem přemítal, zda pokračovat. „Tomu, co ti udělají, se říká Dar. Někdy to tak může být. Například schopnost léčit jiné, velká

síla, rychlost, vlastní regenerace a podobně. Takové věci ovšem využíváš podle cizích rozkazů, pokud se nedokážeš vymanit z vlastní víry a tím i z područí dotyčného boha. To moc lidí nedokáže. Léčíš výhradně jeho služebníky. Využíváš svou sílu k prosazování boží vůle, čímž se myslí nejčastěji vraždy nebo mučení a utiskování nevinných. V naprosté většině případů bývají boží Dary spíše prokletím. Změní tě ve zrůdu. Tak jim posloužíš nejlépe.“ Dost jsem odbočil od tématu, ale bylo třeba, aby si uvědomoval i takovéto věci. „Bohové naštěstí nejsou vševědoucí a vševědoucí, jak o sobě rádi tvrdí. Ti první dva možná byli, ale tito jsou jako existující bytost. Zvládnou být vždy na jednom místě v jeden čas. Můžou stát hned vedle a mluvit s tebou, ale netuší, jaké věci máš v kapse. Musí neustále pracovat. Nemohou ztrácet čas. Proto na jejich monstrum můžeš připravit past. Nebudou vědět jaký je tvůj plán, pokud tě celou dobu nesledovali. Na to však nemají volnou ani chvíličku. V tom tkví jejich zranitelnost.“

Došlo mi, že jsem neodpověděl na Klikařovu otázku. „Ano, potkal jsem bohy. V něčem jsou všichni stejní. Arogantní, sebestřední, nafoukaní a dlouho s nimi nevydržíš v jedné místnosti.“

* * *

Pomalou mě začínalo bolet v krku od všeho toho mluvení. Pár hodit ticha v autě mi určitě pomůže. Už jsme seděli a já vyrážel pryč z této podivné, prokleté louky, porostlé stromy, které rády svačí lidi.

Klička měl další dotaz. Šlo to na něm vidět dřív, než promluvil. „Proč máš na sobě zase tohle a nejsi oholený? Protože jedeme do města?“

Pálí mu to, když chce. Ve stejném mundúru jsem zavítal i k němu do vesnice. „Můžeš to považovat za maskování. Jsem příliš mladý, nebo tak aspoň vypadám. Nejsem nijak nadaný bohy ani žádnou magií, nepůsobím zvláště nebezpečně. Na první ani druhý pohled. Vezu s sebou ale cenné věci, dobré auto i zbraně. Hodně lidí by mi to chtělo vzít. Jedna vražda je přijatelná cena za tohle všechno. Když mě však nebudou moci posoudit či jednoduše odhadnout, útok si rozmyslí. Uvidí, že přijel nějaký ozbrojený cizinec, který si troufá na nebezpečnou práci. Stejně tak mě místní starosta, rada nebo jakýkoliv jiný představitel nebudou podceňovat. Nabídnou mi za práci spravedlivý obnos. Takový, jaký si podle sebe zasloužím. Ne podle jejich názoru. Až si práci vyjednám, můžu se oholit a chodit oblečený normálně. To už si zase nic netroufnou díky tomu, že budou vědět, jaké věci jsem dokázal v minulosti, nebo na co mě město najalo. Získají potřebný respekt.“

Celsior

Naše poslední kilometry mi přišly podivné. Celsior by mělo být bohaté a velké město. Takové, které stojí poutníkům za zastávku. Nikomu se naopak nevyplatí stavět poblíž vesnici, protože proč být osamocen s pár lidmi v tak krutém světě, když mu můžete čelit pohromadě s tisíci? Kvůli tomu jedeme už celé dny, aniž bychom narazili na obydlené stavení. I když samozřejmě netuším, kam vedou přibývající cestičky, odbočující z hlavní silnice. Celsior má mít u hradeb husté osídlení stvořené těmi, kteří přišli pozdě a už se nevejdou dovnitř. Přesně tak mi bylo město popsáno. Hory, ve kterých kopáči dobývají granáty spolu s dalšími drahými kameny, začínají hned za městem. Právě prodej těchto nerostů pozvedl Celsior na dnešní úroveň. Přišli horníci, za nimi obchodníci. Tak z vesnic vznikají města prakticky přes noc. Všechno fungovalo skvěle. Město vzkvétalo. Později odtud začali kupodivu vyvážet i jiné věci, jako jsou speciální jídla, lahůdky, léky a pár dalších výrobků. Nezkoumám historii měst přespříliš důkladně, proto ani u tohoto nevím víc než

základní informace. Veškerá pozornost by tu však měla být upřena ke kamenonosným kopcům. Díky tomu mi připadalo podezřelé, jakým způsobem se krajina rázem změnila.

* * *

V jednu chvíli jedeme po celkem přijatelné cestě vyjezděné v hustém lese. Pravděpodobně bývalá, předapokalyptická silnice. V té další máme pod koly tvrdou navážku s pečlivě zasypanými dírami. Vedle nás muži i ženy kácí staleté stromy, za nimi už další očišťují kmeny a pálí větve. Vzápětí vidím kopáče doprovázené mohutným bagrem, rvoucím ze země pařezy. Jiní lidé je krájí pilami na menší kusy a odvážejí. Na řadu přichází traktor orající již vyčištěný prostor. Lidé vybírají kameny a sejí semena rostlin. Všechny okolnosti naznačovaly, že kolem Celsioru existovalo dříve málo polí. Teď tu však zemědělství zažívalo opravdový rozmach. Chtějí snad rozšířit pěstování nějakých dobře prodejných rostlin? Nebo docházejí ložiska drahých kamenů a oni musí přejít k zemědělství? To by mi přišlo ještě divnější. Obzvláště vzhledem k tomu, co se tvrdí o potravinové zásobárně města. Nejsou to sice stoprocentní záznamy, spíše poznámky z doslechu, ale vyplývá z nich,

že Celsior obdarovala nějaká bohyně. Prý dala jejich jeskyním život a vytvořila nový svět. Rostoucí plísně i větší rostliny, ze kterých žijí zvířata a tak dále. Odtud mají pocházet všechny léky a potraviny, které vyvázejí. Chápu, když nějaké jeskyně nemohou uživit všechny obyvatele a zbytek jídla tedy dovezou obchodníci výměnou za drahé kameny. Jenže vzkvétající zemědělství mluvilo o něčem jiném. Buď musí být soběstační kvůli nějaké lokální válce, nebo v důsledku ohrožení a úspor. Normálně bych vsadil na rychlý nárůst populace spojený s něčím takovým. Byla tu ovšem ještě druhá, divnější věc. Nulové osídlení mimo hradby. Žádné domy. Dokonce ani stany obchodníků či táboiry. Přitom kamenné a hliněné cesty napovídaly o opaku, velké kruhy vypálené trávy ještě zcela nezarostly. Zřejmě tu došlo k něčemu, co donutilo lidi se přestěhovat. Podle stop ohně nešlo vždy o mírovou cestu.

Náš džíp pro nikoho nepředstavoval velkou zajímavost. Obchodníci musí přijíždět často, stejně jako poutníci. Pár vteřin jsem se zastavil nad vlastním označením vozidla. Nad slovem „náš“. Jako bychom s Klikařem byli kolegové, nebo snad společníci. Po devíti dnech tedy opravdu ne. Koneckonců bych ho zde mohl nechat, kdybych našel někoho, kdo by mu dal

dobrý život. Se mnou nemůže očekávat nic než nebezpečí a smrt. Na druhou stranu, jako kdyby obě tyto věci sám právě přitahoval.

* * *

U brány města nás vřelé uvítání nečekalo ani náznakem. Dva strážníci s automatickými puškami mi vyrazili vstříc. Další dva drželi svou pozici v kulometných hnízdech na každé straně brány. Jejich podavači nebyli téměř vidět. Zakopali se hluboko. Poslední dva vojáci kontrolovali okolí ze strážních věží, které byly součástí hradeb. Mimo reflektorů jako bych zahlédl dalekohledy a snad i odstřelovací pušky. Zběžný pohled mi potvrdil, že Celsior má dobrou ochranu. Nejprve protitankové ježky, které v této velikosti zastaví i buldozer, za nimi hluboký příkop s ostnatým drátem a dřevěnými kůly. Následovalo celkem obyčejné pletivo vypnuté do výšky dvou metrů, ovšem nahoře s bonusem v podobě žiletkového drátu. S lehkým odstupem tu stála i poslední linie. Tedy palisáda z pořádných dřevěných kůlů. Podle všeho měla z druhé strany ochoz, na kterém neustále hlídkovali strážníci. Podezřelé bylo, že příkop s drátem a kůly vypadal skoro nově. Buď ho nedávno vytvořili, nebo renovovali. Ve městě nastala doba velkých

změn, které přinesou problémy, nebo práci. Raději věřím v druhou variantu, ale častokrát jde o obojí najednou. Brzy uzřím pravdu na vlastní oči.

* * *

Prozatím jsem vystoupil z vozu jen já, ruce tak, aby na ně strážníci viděli. Na hlavě jsem měl kapuci od pláště. Oba muži přede mnou působili profesionálně. Zkušení chlapi, kteří tuto práci dělali již nějaký čas. Jejich pušky mi přišly neobvykle výkonné, navíc v dobrém stavu. Levý si pěstoval malý knírek, druhý zvolil zastřižený plnovous. Díky němu vypadal starší než jeho kolega.

„Zdravím,“ promluvil jsem jako první. Nemířili na mě. Věděli, že jejich připravení spolupojovníci by stiskli spoušť dřív, než bych stihl tasit.

„Proč jedete do města?“ přešel rovnou k věci ten s knírkem. Zřejmě ho už dávno omrzely slušné pozdravy.

„Obchodně.“

„Prodáváš, nebo kupuješ?“ vybafl připravenou otázku vousatý. Zřejmě každý, kdo přijede vozem, bývá obchodník.

„Oboje.“

Knírek mi chtěl nakouknout pod kápi. Dělal to opatrně, ale já si změny jeho postoje stejně všiml. Stačil pohyb rameny spolu se shýbnutím hlavy a kapuce sjela níž. Naštvaně srovnal záda. „Kamenů je málo. Všechny kromě železné zásoby už odvezli stálí odběratelé. Není co kupovat,“ zvýšil hlas. Zřejmě ho neúspěch před pár sekundami z neznámých důvodů rozladil.

Pokrčil jsem rameny. Vousatý měl větší trpělivost. „Co prodáváš?“ nadhodil znuděně. Zřejmě tento delší výslech vedl kvůli svému kolegovi, který si chtěl z něčeho vyléčit mindrák. Možná ho trápilo, že má knírek příliš řídký, nebo vlastní práce. Těžko takto vyslychají každého příchozího. Mohl jsem říct, že vezu nejrůznější věci na prodej, což by byla pravda, ale vousatý voják mi přišel celkem rozumný.

„Mimo jiného i své služby.“

Knírač nakrčil pohrdlivě rty. Pod plášť mi neviděl, držel jsem ho sevřený. Vsadil bych ovšem i své oblíbené boty na to, že vousatý zahlédl část mé výbavy.

„To jsi jako děvka,“ vyhrkl Knírek.

Byl mi opravdu nesympatický. Možná ho rozladovalo to, jak mluvím směrem k jeho partnerovi, a ne k němu. Nyní jsem teprve naplno otočil hlavu tak, abychom byli tváří v tvář. „Ne,“

řekl jsem a dal si záležet na mrazivosti toho slova. Další věty směřovaly opět k vousatému, který Knírka sjížděl nevěřícím pohledem. Nechápal, proč kolega dělá problémy. „Jsem likvidátor. Zabívám monstra a jiné nepříjemnosti,“ řekl jsem tónem, aby pochopili, kdo je pro mě v tuto chvíli nepříjemností. Knírek musel mít na jazyku novou urážku, ale okamžitě ji spolkl. Pojem likvidátor znají skoro všude. Divil bych se, kdyby ho tady nechápali. Vousáčova tvář pukla slabým úsměvem.

„V tom případě jeď rovnou k radnici. Starosta bude buď tam, nebo v hostinci U Růže. To najdeš hned naproti. Dobré ceny, ubytování i místo na zaparkování. Práce už na tebe čeká.“

Kývl jsem mu. „Díky.“

„Co ten kluk?“ vymyslel Knírek konečně nějaký problém.

Vousatý si hlasitě povzdechl, ale já se směrem k prudícímu vojákovi usmál. Musel pod kápí vidět i mé bílé zuby.

„To je můj mistr. Naučil mě všechno, co znám.“ Do hlasu jsem nevložil ani stopu humoru. Přesto vousatý propukl v hlasitý smích. Plácnutím po rameni uklidnil kolegu a oba mi uhnuli z cesty.

* * *